

[Gert Petersen.]

et flertal i folketinget er af den opfattelse, har vi besluttet os til at tage vores dagsordensforslag tilbage og stemme for det socialdemokratiske dagsordensforslag.

Dermed, må jeg føje til, er der ikke automatisk skabt ro om denne sag, for de formuleringer, der er anvendt af hr. Orla Møller, binder ikke den, der tilslutter sig dagsordenen, til at acceptere, at anerkendelsesproblemet trækkes i langdrag til evig tid. Hvis der sker sådan noget, må vi naturligvis vende tilbage til sagen.

Men jeg mener, at der her er fremsat fra regeringspartiets side — og det vil vi støtte, som forholdene ligger — en hensigtserklæring om anerkendelse af Den tyske Demokratiske Republik, en hensigtserklæring, som kan vedtages af folketinget, hvilket kan og vil få ganske betydelig virkning i hele den diskussion, som foregår ikke bare herhjemme, men også i andre europæiske lande, om den europæiske afspænding.

På den baggrund tages altså SF's dagsordensforslag tilbage. Vi opfordrer til at stemme for den af socialdemokratiet foreslåede dagsorden.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Det af hr. Gert Petersen stillede forslag om motiveret dagsorden er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er dette forslag bortfaldet.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Det er blot en kort bemærkning til hr. Gert Petersen. Jeg har vænnet mig til, ud fra mange erfaringer enten at tale efter manuskript eller at sørge for at få nogle aftryk så hurtigt som muligt efter.

Det er ganske rigtigt, hvad jeg sagde om Hallsteindoktrinen, det erindrer jeg også. Hvad jeg også sagde, og hvad jeg ikke forlanger hr. Gert Petersen skulle fange i farten, var, at disse aftaler havde deres berettigelse på det tidspunkt, og at det var derfor, vi gik ind for dem, og at det var derfor, de dengang passede ind i det politiske billede.

Det var blot den lille tilføjelse, der skulle med.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Så kan man jo altså konstatere, at udenrigsministeren har lidt under

noget, som han mente havde sin berettigelse. Jeg synes, det er et lidt skizofrent forhold til tingene, men lad det nu være.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg forstår slet ikke den sidste bemærkning. Skal man lide, skal det da være for en god sag og ikke for en dårlig.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg vil gerne først gøre et par bemærkninger til hr. Niels Helveg Petersen, der stillede mig nogle konkrete spørgsmål.

Hr. Niels Helveg Petersen spurgte, hvad regeringen stiledede imod i forhandlingerne med kommunerne med hensyn til refusioner og bloktilskud og med hensyn til stignings-takten i de offentlige udgifter. Dertil kan jeg svare, at så længe vi ikke er nået længere i forhandlingerne med kommunerne, mener jeg ikke, det ville være rigtigt at lægge sig fast på noget, men generelt set mener vi nok, at bloktilskudsvejen vil vise sig at være mest hensigtsmæssig, når man skal opnå en udligning imellem de rige og de fattige kommuner, og det tilstræber vi. Kommunernes udgiftsstigningstakt må — det tilstræber vi også — affapses efter, hvad stigningstakten er for statens vedkommende.

Hr. Niels Helveg Petersen spurgte mig, om jeg kunne give et svar på skatteudskrivningsspørgsmålet. Deroverfor vil jeg gentage, at det mener jeg ikke jeg er i stand til at gøre. Jeg mener ikke, vi har et tilstrækkeligt grundlag for at kunne vurdere det endnu. Men jeg tror i hvert fald, jeg tør love hr. Niels Helveg Petersen, at der bliver ikke tale om en skatteudskrivningsstigning, sådan som fra 1969 til 1970, hvor man benyttede indførelsen af kildeskatten til at lade beskættningen stige med 35 pct. Det stiler vi i hvert fald ikke imod.

Så talte hr. Niels Helveg Petersen om en tidsindstillet bombe, der eksploderer i 1973. Det er vel nok at dramatisere sagen lidt. Vi underkender ikke, at 1973 kan komme til at indebære visse vanskeligheder. Hvor store de bliver, vil afhænge af mangfoldige ting, som det ikke er muligt — heller ikke for hr. Niels Helveg Petersen — at bedømme i dag. Men det vil også afhænge af, hvad vi gør herhjemme, og det gælder ikke mindst med hensyn til den udgiftspolitik, som skal føres.